

ΕΛΕΝ ΦΗΛΑΝΤΙΝΓΚ

Τρελή από έρωτα

**ΜΠΡΙΤΖΕΤ
ΤΖΟΥΝΣ**
η επιστροφή

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΕΦΗ ΚΑΛΛΙΦΑΤΙΔΗ

1.000.000
ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΤΗ ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΙΑ

ΕΛΕΝ ΦΗΛΑΝΤΙΝΓΚ

Τρελή από έρωτα

ΜΠΡΙΤΖΕΤ ΤΖΟΥΝΣ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Έφη Καλλιφατίδη

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Ευχαριστούμε για την άδεια χρήσης των στίχων από τα παρακάτω τραγούδια: *Pricetag*, στίχοι και μουσική Lukasz Gottwald, Claude Kelly, Bobby Ray Simmons και Jessica Cornish © copyright 2011 Songs of Universal, Inc/Ham Squad Music, universal/MCA Music Limited, All Rights Reserved, International Copyright Secured, που χρησιμοποιήθηκαν με την άδεια της Music Sales Limited © copyright 2011 που αναπαράγονται με την άδεια της Sony/ATV Music Publishing (UK) Ltd. London W1F 9LD © copyright 2011 Warner-Tamerlane Publishing Corp. (BMI) και Studio Beast Music (BMI), για όλα τα ίδια δικαιώματα καθώς και της Studio Beast Music υπεύθυνη είναι η Warner-Tamerlane Publishing Corp. © Κυκλοφόρησε από την Kasz Money Publishing and Prescription Songs LLC, με ευθύνη της Kobalt Music Publishing Limited και *Play the Game*, στίχοι και μουσική Freddie Mercury © 1980. Αναπαραγωγή με την άδεια της Queen Music Ltd/EMI Music Publishing Ltd. London W1F 9LD.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 333

Έλεν Φήλντινγκ, *Τρελή από έρωτα: Μπρίτζετ Τζόουνς, η επιστροφή*

Τίτλος πρωτοτύπου: *Bridget Jones: Mad about the boy*

Μετάφραση: Έφη Καλλιφατιδίη

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-Διόρθωση: Κώστας Σίμος

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης

Φιλμ-Μοντάζ: Μαρία Ποινιού-Ρένεση

Copyright © Helen Fielding, 2013

Copyright © για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ

(Εκδόσεις Πατάκη), 2013

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούλιος 2015

KET 8974 ΚΕΠ 566/15

ISBN 978-960-16-5978-7

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.pataki.gr> • e-mail: info@pataki.gr, sales@pataki.gr

Στα παιδιά μου, Ντας και Ρόμυ

[Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α]

Πρόλογος	... 11
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ	
Ξαναγεννημένη Παρθένα	... 47
ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ	
Τρελή από έρωτα	... 179
ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟ	
Κάθοδος στο χάος	... 343
ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟ	
Το μεγάλο δέντρο	... 459
Εν κατακλείδι	... 519

Πέμπτη 18 Απριλίου 2013

2:30 μ.μ. Μόλις τηλεφώνησε η Ταλίθα με τη βιαστική αλλά-να-μείνει-μεταξύ-μας υπερδραματική φωνή που έχει πάντα. «Χρυσή μου, θέλω να ξέρεις ότι στις 24 Μαΐου έχω τα εξηκοστά μου γενέθλια. Προφανώς, δε ΛΕΩ ανοιχτά ότι κλείνω τα εξήντα. Και μην το διαδίδεις, γιατί δε θα κάνω ανοιχτή πρόσκληση. Θέλω μόνο να μην κανονίσεις τίποτα για εκείνη την ημέρα».

Μ' έπιασε πανικός. «Θαυμάσια!», έκανα ξέπνοα και διόλου πειστικά.

«Μπρίτζετ. Δεν μπορείς να λείψεις».

«Ναι, μα το θέμα είναι...»

«Τι;»

«Ο Ρόξτερ έχει γενέθλια την ίδια μέρα. Γίνεται τριάντα». Σιωπή στο ακουστικό.

«Θέλω να πω, μάλλον μέχρι τότε δε θα είμαστε μαζί, μα αν είμαστε, θα πρέπει να...», τα λόγια μου έσβησαν.

«Μόλις πρόσθεσα “χωρίς παιδιά” στις προσκλήσεις».

«Θα 'ναι τριάντα πια!», είπα αγανακτισμένη.

«Σε πειράζω, χρυσή μου. Φυσικά και μπορείς να φέρεις το τεκνό σου. Θα του στήσω και τραμπάλα! Την κάνω τώρα, μουτσουχαθηκαφευγωφιλιά!»

Προσπάθησα ν' ανοίξω την τηλεόραση για να διαπιστώσω αν πράγματι η Ταλίθα μού τηλεφωνούσε on air, όσο διαρκούσε κάποιο βίντεο κλιπ. Πάτησα σπασμωδικά τα κουμπιά σαν πιθήκι με κινητό. Γιατί στις μέρες μας για ν' ανοίξεις την τηλεόραση, χρειάζεσαι τρία τηλεκοντρόλ με ενενήντα κουμπιά; Γιατί; Υποπτεύομαι ότι τα σχεδιάζουν δεκατριάχρονα βλαμμένα με την τεχνολογία που συναγωνίζονται το ένα το άλλο μέσα σε ρυπαρά δωμάτια και μας αφήνουν όλους με την αίσθηση ότι είμαστε οι μόνοι στον κόσμο που δεν καταλαβαίνουμε τη σωστή χρήση των κουμπιών, καταστρέφοντας σε παγκόσμια, οικουμενική κλίμακα την αυτοπεποίθηση των ανθρώπων.

Πέταξα τσατισμένη τα κοντρόλ στον καναπέ και τότε συμπτωματικά η συσκευή ζωντάνεψε κι έδειξε μια άφογη Ταλίθα, με τις γάμπες προκλητικά σταυρωμένες, να παίρνει συνέντευξη απ' τον σκουρομάλλη ποδοσφαιριστή της Λίβερπουλ που έχει θέμα με τη διαχείριση της οργής του και τα δαγκώματα. Έμοιαζε να θέλει να δαγκώσει την Ταλίθα, ωστόσο γι' άλλους λόγους απ' αυτούς που τον απασχολούσαν στο γήπεδο.

Εντάξει. Δε χρειάζεται πανικός – θα εξετάσω τα υπέρ και τα κατά της υπόθεσης «Ρόξτερ και πάρτι της Ταλίθα» με ηρεμία και ωριμότητα:

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΝΑ ΠΑΡΩ ΤΟΝ ΡΟΞΤΕΡ ΣΤΟ ΠΑΡΤΙ

* Θα 'ταν φριχτό να μην πάω στο πάρτι της Ταλίθα. Είμαστε φίλες απ' την εποχή του *Sit-Up Britain*, όταν εκείνη ήταν η απίστευτα λαμπερή παρουσιάστρια κι εγώ η απίστευτα άχρηστη ρεπόρτερ.

* Θα είχε πλάκα να πάω με τον Ρόξτερ και μου γαργαλούσε την αυταρέσκεια, γιατί το θέμα και

μόνο, τριακοστά/εξηκοστά γενέθλια, θα έβαζε ένα τέλος σε κάθε αφ' υψηλού οίκτο για «τις γυναίκες κάποιας ηλικίας», που ντε και καλά είναι καταδικασμένες σε αιώνια μοναξιά, ενώ οι άντρες της ίδιας ηλικίας γίνονται ανάρπαστοι πριν καλά καλά υπογράψουν τα χαρτιά του διαζυγίου. Κι ο Ρόξτερ είναι τόσο κούκλος και ζουμερός, κάτι σαν την ίδια την ουσία πίσω απ' την άρνηση των γηρατειών.

ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΝΑ ΠΑΡΩ ΤΟΝ ΡΟΞΤΕΡ ΣΤΟ ΠΑΡΤΙ

* Ο Ρόξτερ είναι ώριμος άνθρωπος και χωρίς αμβιβολία θα παρεξηγηθεί αν τον δουν σαν έκθεμα του βαριετέ ή συσκευή αντιγήρανσης.

* Ζωτικό θέμα που ίσως απομακρύνει τον Ρόξτερ από μένα, να βρεθεί ανάμεσα σε γέρους σε ένα πάρτι εξηκοστών γενεθλίων που πιθανόν θα κάνουν εντελώς αχρείαστα σχόλια για τη δική μου ηλικία, αν και είμαι ΠΟΛΥ νεότερη από την Ταλίθα. Και ειλικρινά, αρνούμαι να πιστέψω την πραγματική ηλικία μου. Όπως λέει κι ο Όσκαρ Γουάιλντ, τα τριάντα πέντε είναι η ιδανική ηλικία για μια γυναίκα, κι έτσι πολλές παίρνουν την απόφαση να μείνουν εκεί για την υπόλοιπη ζωή τους.

* Ο Ρόξτερ πιθανόν να έκανε δικό του πάρτι με νεαρούς στριμωγμένους στο μπαλκόνι του, μάρμπεκιου και μουσική ντίσκο του '70, μια διασκέδαση ειρωνικά «ρετρό», και ίσως αυτή τη στιγμή να σκέφτεται πώς θα αποφύγει να με καλέσει στο πάρτι για να μην ανακαλύψουν οι φίλοι του ότι βγαίνει με μια γυναίκα που κυριολεκτικά θα μπορούσε να είναι μητέρα του. Δηλαδή πιθανώς, σε

τεχνολογικό επίπεδο, με την επίσπευση της εφθ-
βείας εξαιτίας όλων αυτών των ορμονών στο γάλα
σήμερα – ακόμα και γιαγιά του. Ω, Θεέ μου! Γιατί
το μυαλό μου κάνει τέτοιες σκέψεις;

3:10 μ.μ. Ααχ! Πρέπει να πάω να πάρω τη Μέιμπελ σε
είκοσι λεπτά και δεν ετοίμασα ακόμη τις ρυζογκοφρέτες.
Αχ! Τηλέφωνο.

«Σας καλώ απ’ το γραφείο του Μπράιαν Κάτζεν-
μπεργκ».

Ο νέος μου ατζέντης! Αληθινός ατζέντης. Αλλά, αν
στήσω κουβέντα τώρα, θ’ αργήσω ΓΙΑ ΤΑ ΚΑΛΑ να πάρω
τη Μέιμπελ.

«Μπορώ να καλέσω τον Μπράιαν λίγο αργότερα;»,
φέλλισα, προσπαθώντας να βάλω μαργαρίνη στις ρυζο-
γκοφρέτες, να τις κολλήσω μεταξύ τους και να τις βάλω
στο πολυμπάγκ με το ένα χέρι.

«Αφορά το προσχέδιο του σεναρίου σας».

«Είμαι... σε σύσκεψη τώρα!» Πώς είναι δυνατόν να
είμαι σε σύσκεψη και να λέω στο τηλέφωνο ότι είμαι σε
σύσκεψη; Οι γραμματείς λένε ότι οι ανώτεροί τους βρί-
σκονται σε σύσκεψη, όχι οι ίδιοι οι ανώτεροι, γιατί υπο-
τίθεται πως, όταν είναι σε σύσκεψη, δεν μπορούν να
μιλήσουν.

Ξεκίνησα για το σχολείο με μια απελπιστική ανάγκη
να πάρω τηλέφωνο για να μάθω τι με ήθελε. Μέχρι στιγ-
μής, ο Μπράιαν το είχε στείλει σε δύο εταιρείες παρα-
γωγής που και οι δύο το είχαν απορρίψει. Μπας και
τσιμπησε κανένας άλλος στο μεταξύ;

Απώθησα την επιτακτική επιθυμία να τηλεφωνήσω
στον Μπράιαν και να πω ότι η σύσκεψη τελείωσε ξαφνι-
κά, και θεώρησα πολύ πιο σημαντικό να είμαι στην ώρα

μου για τη Μέιμπελ: τέτοια τρυφερή μάνα είμαι, μια μάνα με σωστές προτεραιότητες.

4:30 μ.μ. Στο σχολείο επικρατεί περισσότερο χάος από συνήθως: πατείς με πατώ σε, χιλιάδες μπουμπουκωτές μικρομανούλες, μωρά στο καροτσάκι, μαστόρια στα φορτηγάκια τους που τρώγονται με παρασπουδαγμένες τζιπάτες μαμάδες, ένας ποδηλάτης με κοντραμπάσο φορτωμένο στην πλάτη και οικολόγες μάνες καβάλα σε ποδήλατα και τα κουτσούβελα να ξεχειλίζουν απ' την καρότσα. Όλος ο δρόμος μπλοκαρισμένος. Ξαφνικά, μια γυναίκα σε έξαλλη κατάσταση έρχεται τρέχοντας και φωνάζει: «Πίσω, ΠΙΣΩ! ANTE! Μα κανείς δε ΒΟΗΘΕΙ ΕΔΩ;».

Φαντάστηκα ότι είχε γίνει κάποιο τρομερό δυστύχημα, και μεμιάς εγώ και όλοι οι υπόλοιποι αρχίσαμε ν' ανεβάζουμε με την όπισθεν τ' αυτοκίνητα στα πεζοδρόμια και στις αυλές για να κάνουμε χώρο να περάσει το Πρώτων Βοηθειών. Μόλις άνοιξε ο δρόμος, προσπάθησα να διακρίνω το ασθενοφόρο/μακελειό. Μα δε φάνηκε ασθενοφόρο, μόνο μια παραστολισμένη φρεγάτα που θρονιάστηκε αεράτη σε μια μαύρη Πόρσε, μαζί μ' ένα ψωροπερήφανο παιδάκι με σχολική στολή, κι εξαφανίστηκαν με μαρσαρίσματα στον καθαρό πια δρόμο.

Μέχρι να φτάσω στο νηπιαγωγείο, εκτός απ' τον τελευταίο ξέμπαρκο, τον Τελόνιους, που ετοιμαζόταν να φύγει με τη μαμά του, η Μέιμπελ είχε απομείνει να κάθεται μόνη στις σκάλες.

Με κοίταξε με τα τεράστια σοβαρά της μάτια.

«Άντε βρε φιλενάδα», μου είπε φιλικά.

«Απορούσαμε τι να έγινες», είπε η μαμά του Τελόνιους. «Μήπως το ξέχασες πάλι;»

«Όχι», απάντησα. «Στον δρόμο γινότανε χαμός».

«Η μαμά έγινε πενήντα ενόθ!», έκανε στο ξαφνικό η Μείμπελ. «Πενήντα ενόθ. Λέει ότι είναι τριάντα τέθερα, αλλά δεν είναι· είναι πενήντα ενόθ».

«Χα χα!», αντέδρασα στο βλέμμα της μαμάς του Τελόνιους. «Πάμε γρήγορα να πάρουμε τον Μπίλλυ!»

Κατάφερα να βάλω τη Μείμπελ στο αυτοκίνητο κάθοντας την παραδοσιακή μανούβρα για να στερεώσω τη ζώνη, χώνοντας το χέρι στο χάος που βασίλευε ανάμεσα στη ράχη του καθίσματος και το παιδικό καρεκλάκι.

Όταν έφτασα στο δημοτικό του Μπίλλυ, συνάντησα την Άφογη Νικολέτ, τη Μαμά της Τάξης (άφογο σπίτι, άφογος σύζυγος, άφογα παιδιά, μόνο μια μικρή ατέλεια: τ' όνομά της· προφανώς οι γονείς της το διάλεξαν πριν την εφεύρεση του γνωστού καπνιστικού υποκατάστατου), περιτριγυρισμένη από ένα κοπάδι άλλες μαμάδες. Η Άφογη Νικορέτ ήταν άφογα ντυμένη, άφογα χτενισμένη και κρατούσε μια άφογα τεράστια τσάντα. Ανεβαίνοντας λαχανιασμένη, προσπάθησα να τρυπώσω ανάμεσά τους και να ενημερωθώ για τους πρόσφατους Λόγους Ανησυχίας, όταν η Νικολέτ τίναξε οργισμένη τα μαλλιά της και κόντεψε να μου βγάλει το μάτι με την τεράστια τσάντα της.

«Τον ρώτησα γιατί ο Άττικους είναι ακόμη στα τσικό του ποδοσφαίρου –θέλω να πω ότι έρχεται σπίτι πνιγμένος στο κλάμα–, κι ο κύριος Γουόλακερ μου απάντησε: “Γιατί είναι για τα μπάζα. Κάτι άλλο;”»

Κοίταξα γύρω προς την Εστία του Ενδιαφέροντος/ καινούριο γυμναστή: ψηλός, γραμμωμένος, λίγο πιο νέος από μένα, κοντοκομμένο μαλλί, φέρνει λίγο του Ντάνιελ Κρεγκ στη φάτσα. Κοίταζε βαρύθυμος μια ομάδα ατίθασων αγοριών και μετά φύσηξε ξαφνικά τη σφυρίχτρα του

κι έβαλε τις φωνές: «Ει! Παλικάρια! Άντε στ' αποδυτήρια, αλλιώς θα φάτε Επίπληξη!».

«Βλέπετε;», συνέχισε η Νικολέτ, καθώς τα αγόρια σχηματίζουν μια κατ' επίφαση σειρά για να επιστρέψουν τροχάδην στο σχολείο φωνάζοντας «Εν! Δυο!», σαν ξαφνιασμένοι ιθαγενείς που στρατολογήθηκαν στην Άνοιξη του Γένους – ενώ ο κύριος Γουόλακερ έδινε γελοιωδώς τον ρυθμό με τη σφυρίχτρα.

«Είναι κούκλος, όμως», είπε η Φάρζια. Η Φάρζια είναι η αγαπημένη μου μαμά από το σχολείο, έχει πάντα τις σωστές προτεραιότητες.

«Κούκλος, αλλά παντρεμένος», γάβγισε η Νικολέτ. «Κι έχει και παιδιά, όσο κι αν δεν του φαίνεται».

«Νομίζω είναι φίλοι με τον διευθυντή», είπε δειλά μια μαμά.

«Ακριβώς. Αμφιβάλλω αν έχει καν τα προσόντα», είπε η Νικολέτ.

«Μαμά». Γύρισα και είδα τον Μπίλλυ, με το μικρούλι σακάκι του, μαύρα ακατάστατα μαλλιά, το πουκάμισο να κρέμεται έξω απ' το παντελόνι. «Δε με πήραν στο σκάκι». Σ' αυτά τα μάτια, σ' αυτά τα ολόιδια σκούρα μάτια, ζωγραφιζόταν ο πόνος.

«Δεν έχει σημασία αν σ' επέλεξαν ή αν νίκησες», του είπα αγκαλιάζοντάς τον στα κλεφτά. «Αυτό που μετράει είναι ποιος είσαι».

«Και βέβαια έχει σημασία!» Ααα! Ήταν ο κύριος Γουόλακερ. «Πρέπει να εξασκηθεί. Πρέπει να κάνει κάτι για να τ' αξίζει!» Και καθώς απομακρυνόταν, τον άκουσα ολοκάθαρα να μουρμουρίζει: «Είναι απίστευτο πόσο οι μανάδες σ' αυτό το σχολείο φοφάνε για διακρίσεις και τίτλους χωρίς προσπάθεια».

«Να εξασκηθεί», είπα ζωηρά. «Πώς και δεν το 'χα

σκεφτεί! Είστε εξαιρετικά έξυπνος, κύριε Γουόλακερ!»

Με κοίταξε με τα παγερά γαλάζια μάτια του.

«Και τι σχέση έχει το σκάκι με τη γυμναστική;», συνέχισα αθώα.

«Εγώ διδάσκω τους σκακιστές».

«Μη μου πείτε! Και χρησιμοποιείτε τη σφυρίχτρα;»

Ο κύριος Γουόλακερ απόμεινε μια στιγμή άναυδος και μετά φώναξε: «Έρος! Βγες απ' το παρτέρι! Τώρα!».

«Μαμά», είπε ο Μπίλλυ τραβώντας το χέρι μου, «όσοι μπαίνουν στην ομάδα του σκακιού, παίρνουν δυο μέρες άδεια για να πάνε στο τουρνουά».

«Θα κάνουμε μαζί εξάσκηση».

«Μα, μαμά, αφού δε χαμπαριάζεις από σκάκι».

«Όχι, όχι, αυτό που σου λέω! Είμαι ατσίδα στο σκάκι. Σε κερδίζω!»

«Ποτέ!»

«Σε κέρδισα!»

«Ποτέ!»

«Σε άφηνα να με κερδίζεις, γιατί ήσουν μικρός», ξέσπασα. «Κι εντέλει, δεν είναι δίκαιη η αναμέτρηση, γιατί εσύ κάνεις και μαθήματα».

«Μήπως θέλετε να έρθετε κι εσείς στα μαθήματα σκακιού, κυρία Ντάρσυ;» Ω, ΘΕΕ ΜΟΥ! Ακόμα μας άκουγε ο κύριος Γουόλακερ; «Έχουμε θέσει όριο ηλικίας τα επτά, μα αν το επεκτείνουμε στη διανοητική ηλικία, νομίζω ότι δε θα 'χουμε πρόβλημα. Σας είπε τα υπόλοιπα νέα ο Μπίλλυ;»

«Α!», είπε ο Μπίλλυ κι έλαμψε. «Έχω φείρες!»

«Ψείρες!», τον κοίταξα έντρομη και το χέρι μου πήγε ενστικτωδώς στα μαλλιά μου.

«Ναι, φείρες, Όλα τους κολλήσανε». Ο κύριος Γουόλακερ χαμήλωσε το βλέμμα, με μια αναλαμπή ευθυμίας

στα μάτια. «Καταλαβαίνω ότι θα προκληθεί Γενικός Συναγερμός στις πριμαμαντόνες όλου του βόρειου Λονδίνου και στους κομμωτές τους, αλλά το μόνο που χρειάζεται είναι μια χτένα για φείρες. Και για σας φυσικά...»

Αχ, Θεέ μου. Ο Μπίλλυ όλο έξυνε το κεφάλι του τελευταία, αλλά το είχα αγνοήσει σαν έναν περιττό μπελά κοντά σ' όλα τ' άλλα που μου τριβελίζανε το μυαλό. Ένωσα το κεφάλι μου να μυρμηγκιάζει και το μυαλό μου να ντελαπάρει. Αν ο Μπίλλυ άρπαξε φείρες, τότε πιθανώς κι η Μέιμπελ έχει φείρες, κι εγώ έχω φείρες, πράγμα που σημαίνει ότι... κι ο Ρόξτερ έχει φείρες.

«Όλα καλά;»

«Ναι, όχι, σούπερ!», είπα. «Όλα είναι καλά, θαυμάσια – αντίο, κύριε Γουόλακερ».

Καθώς απομακρυνόμουν κρατώντας απ' το χέρι τον Μπίλλυ και τη Μέιμπελ, άκουσα ένα μήνυμα στο κινητό μου. Έβαλα βιαστικά τα γυαλιά μου για να το διαβάσω. Ήταν απ' τον Ρόξτερ.

<Πόσο άργησες σήμερα το πρωί, θησαυρέ μου; Να πάρω απόψε το λεωφορείο να σου φέρω κρεατόπιτα;>

Αααχ! Δε γίνεται να 'ρθει ο Ρόξτερ πάνω που θα αφανίζω φείρες και θα πλένω όλες τις μαξιλαροθήκες! Είναι άραγε νορμάλ να ψάχνεις δικαιολογίες για να ξαποστείλεις τον γκόμενο, επειδή όλοι στο σπίτι έχουν φείρες; Μα πώς μπλέκω συνέχεια έτσι;

5:00 μ.μ. Μπουκάρουμε στο σπίτι μας με τον συνηθισμένο κυκεώνα από σακίδια, τσαλακωμένες ζωγραφιές, ζουληγμένες μπανάνες, συν μια μεγάλη τσάντα με φειροκτόνα από το φαρμακείο. Απ' το πρώτο πάτωμα, σαλόνι/γραφείο (ολοένα και πιο άχρηστο, εκτός απ' τον καναπέ-κρεβάτι και τα άδεια κουτιά απ' τα John Lewis),

κατεβήκαμε στο ζεστό κι ακατάστατο ημιυπόγειο/κουζίνα/καθιστικό, όπου περνάμε όλο τον χρόνο μας. Έβαλα τον Μπίλλυ να κάνει τα μαθήματά του, τη Μέιμπελ να παίξει με τα λούτρινά της και τα σπαγκέτι μπολονέζ να ζεσταθούν. Τώρα όμως είμαι σε πλήρες αδιέξοδο, δεν ξέρω τι μήνυμα να στείλω στον Ρόξτερ για το βράδυ και τι να του πω για τις ψείρες.

5:15 μ.μ. Ίσως και όχι.

5:30 μ.μ. Αχ, Θεέ μου. Μόλις έγραφα <Θα ήθελα πολύ να έρθεις, αλλά έχω δουλειά απόψε οπότε καλύτερα να μην> όταν η Μέιμπελ πετάχτηκε κι άρχισε να τραγουδάει ένα τραγούδι που ο Μπίλλυ μισεί: «Κθέχνα το χρήμα, χρήμα, χρήμα!». Μετά χτύπησε το τηλέφωνο.

Το άρπαξα τη στιγμή που ο Μπίλλυ πετάχτηκε φωνάζοντας: «Μέιμπελ, σταμάτα να τραγουδάς Τζέσσι Τζέι!», κι άκουσα γουργουριστή τη φωνή μιας γραμματέως. «Έχω τον Μπράιαν Κάτζενμπεργκ στη γραμμή».

«Μμμ, μήπως μπορώ να πάρω τον Μπράιαν σε –»

«Θαλιάρη, θαλιάρη», έλεγε τραγουδιστά η Μέιμπελ και κυνηγούσε τον Μπίλλυ γύρω από το τραπέζι.

«Σας συνδέω με τον Μπράιαν τώρα».

«Όχιι! Μήπως μπορείτε –»

«Μέιμπελ», ούρλιαξε γοερά ο Μπίλλυ, «σταμάτααααααααααα!».

«Σσστ! Μιλώ στο ΤΗΛΕΦΩΝΟ!»

«Καλησπερούδια!», η κοφτή χαρωπή φωνή του Μπράιαν. «Λοιπόν, θαυμάσια νέα! Η Greenlight Productions ενδιαφέρεται για το σενάριό σου».

«Τι πράμα;», είπα κι η καρδιά μου σκίρτησε. «Θέλεις να πεις ότι θα γυριστεί ταινία;»

Ο Μπράιαν γέλασε ανοιχτόκαρδα. «Το σινεμά είναι βιομηχανία, δεν κάνουν χάρες! Θα σου δώσουν απλώς ένα μικρό ποσό για την προσαρμογή και –»

«Μαμάαα! Η Μείμπελ πήρε μαχαίρι!»

Έβαλα το χέρι πάνω στο μικρόφωνο και σφύριξα μέσα απ' τα δόντια μου: «ΜΕΪΜΠΕΛ! Δώσε μου το μαχαίρι! Τώρα!».

«Εμπρός, εμπρός;», ακούστηκε ο Μπράιαν: «Λόρα, νομίζω χάσαμε την Μπρίτζετ...».

«Όχι, εδώ είμαι!», είπα καθώς ορμούσα στο κατόπι της Μείμπελ, που έτρεχε πίσω απ' τον Μπίλλυ κραδαίνοντας το μαχαίρι.

«Θέλουν να κάνουμε μια διερευνητική συνάντηση τη Δευτέρα το μεσημέρι.»

«Δευτέρα! Θαύμα!», είπα, καθώς αποσπούσα το μαχαίρι απ' το χέρι της Μείμπελ. «Διερευνητική συνάντηση είναι κάτι σαν συνέντευξη;»

«Μαμάαααααααααα!»

«Σσςς!» Τα σαβούρντισα και τα δυο στον καναπέ κι άρχισα να παλεύω με τα τηλεκοντρόλ.

«Έχουν κάποια θεματάκια με το σενάριο και θέλουν να το συζητήσουν πριν πάρουν απόφαση να προχωρήσουν.»

«Εντάξει, εντάξει». Ξαφνικά ένιωσα πληγωμένη και αγανακτισμένη. Θεματάκια με το σενάριό μου από τώρα; Τι είδους θεματάκια δηλαδή;

«Να θυμάσαι ότι δεν πρόκειται να –»

«Μαμάααααααααα! Τρέχει αίμα!»

«Να σε ξανακαλέσω σε λίγο;»

«Όχι, όλα καλά!», είπα απελπισμένα, ενώ η Μείμπελ ούρλιαζε: «Φωνάχτε αθηνοφόρο!».

«Τι έλεγες;»

«Δε θα προτιμήσουν μια πρωτόβγαλτη συγγραφέα που κάνει τη δύσκολη. Βρες έναν τρόπο να πας με τα νερά τους».

«Εντάξει, εντάξει, να μην τους ζαλίζω δηλαδή;»

«Το 'πιασες!», είπε ο Μπράιαν.

«Ο αδελφός μου θα πεθάνει!», μυξόκλαψε η Μέιμπελ.

«Εεε, όλα εντάξει –»

«Όχι, θαύμα, σούπερ, στις δώδεκα τη Δευτέρα!», είπα πάνω στην κραυγή της Μέιμπελ: «Θκότωθα τον αδερφό μου!».

«Εντάξει», είπε ο Μπράιαν, κάπως εκνευρισμένος. «Η Λόρα θα σου στείλει τις λεπτομέρειες με μείλ».

6:00 μ.μ. Μόλις κατακάθισε ο κουρνιαχτός, η μικροσκοπική αμυχή στο γόνατο καλύφτηκε με ένα τσιρότο του Σούπερμαν, οι Μαύρες Σημαίες μπήκαν στον Χάρτη Διαγωγής της Μέιμπελ και τα μακαρόνια με κιμά στο στόμαχί τους: έπιασα τότε το μυαλό μου να γυροφέρνει σε διάφορα θέματα, σαν ανθρώπου που πνίγεται – μόνο, λίγο πιο αισιόδοξα: Τι θα φορούσα στη συνάντηση, και αν θα κέρδιζα το Όσκαρ Καλύτερου Διασκευασμένου Σεναρίου. Δε σχολούσε η Μέιμπελ νωρίς τη Δευτέρα, και πώς θα κατάφερα να πάρω τα παιδιά απ' το σχολείο; Τι θα φορούσα στην τελετή απονομής των Όσκαρ, και μήπως έπρεπε να πω στους ανθρώπους της Greenlight Productions ότι ο Μπίλλυ είχε ψείρες;

8:00 μ.μ. Ψείρες που βρέθηκαν 9, έντομα 2, κόνιδες 7.

Μόλις έλουσα τα παιδιά και τα χτένισα, πράγμα που απολαύσαμε τρελά. Βρήκα δυο έντομα στα μαλλιά του Μπίλλυ και επτά κόνιδες πίσω απ' τα αυτιά του – δύο

πίσω απ' το ένα, και μια χορταστική σοδειά από πέντε πίσω απ' το άλλο. Πόση ικανοποίηση να βλέπεις τις μικρές μαύρες κουκκίδες πάνω στην άσπρη χτένα. Η Μείμπελ στεναχωρέθηκε που δεν είχε καμιά, αλλά ξαναβρόηκε το κέφι της όταν την άφησα να με χτενίσει, για ν' ανακαλύψουμε ότι ούτε κι εγώ είχα. Ο Μπίλλυ κουνούσε ψηλά τη χτένα και γκάριζε: «Εγώ έχω εφτά!», μα όταν η Μείμπελ ξέσπασε σε κλάματα, της έβαλε όλο ευγένεια τρεις από τις δικές του στα μαλλιά της, πράγμα που σήμαινε ότι έπρεπε να την ξαναχτενίσω απ' την αρχή.

9:15 μ.μ. Τα παιδιά κοιμούνται. Άρχισα να σκέφτομαι πυρετωδώς τη συνάντηση. Είμαι ξανά επαγγελματίας και θα πάω σε μια συνάντηση! Θα φορέσω το μεταξωτό μπλε μαρέν φόρεμα και θα πάω για φόρμα, παρά τα υπεροπτικά σχόλια του κόπανου κυρίου Γουόλακερ για τα κομμωτήρια. Και παρά την υφέρπουσα αίσθηση ότι η εξάπλωση της γυναικείας συνήθειας της φόρμας θα καταντήσει τις γυναίκες σαν εκείνους τους τύπους του δέκατου όγδοου (ή δέκατου έβδομου;) αιώνα, που δεν ήθελαν να εμφανίζονται δημόσια παρά μόνο όταν φορούσαν πουδραρισμένες περούκες.

9:21 μ.μ. Α, μήπως είναι λάθος από ηθική σκοπιά να πάω στο κομμωτήριο, αφού μπορεί να έχω μη ανιχνεύσιμες κόνιδες, στην αρχή του κύκλου της επταήμερης ανάπτυξής τους;

9:25 μ.μ. Ναι, από ηθική άποψη είναι λάθος. Και μήπως η Μείμπελ κι ο Μπίλλυ δεν πρέπει να πάνε να παίξουν με τους φίλους τους;

9:30 μ.μ. Επίσης, σκέφτομαι να πω στον Ρόξτερ την αλήθεια για τις ψείρες, τα φέματα κάνουν κακό σε μια σχέση. Αλλά, μήπως είναι καλύτερα να μην φυλλιαστεί, παρά να μην φειριαστεί;

9:35 μ.μ. Οι ψείρες εγείρουν αμέτρητα σύγχρονα ηθικά διλήμματα.

9:40 μ.μ. Αχ! Μόλις έλεγξα την γκαρνταρόμπα μου (δηλ. τον σωρό των ρούχων πάνω στο ποδήλατο της γυμναστικής) και τις κανονικές ντουλάπες, και δε βρίσκω το μεταξωτό μπλε μαρέν φόρεμα. Τώρα δεν έχω τίποτα να φορέσω στη συνάντηση. Τίποτα. Πώς γίνεται να έχω όλα αυτά τα ρούχα στοιβαγμένα στα ντουλάπια, και το μπλε μεταξωτό μου φόρεμα να είναι το μόνο που μπορώ να φορέσω σε μια επίσημη περίπτωση;

Αποφάσισα ότι στο μέλλον, αντί να ξοδεύω τα απογεύματά μου περιδρομιάζοντας τριμμένο τυρί και προσπαθώντας να αποφύγω να κατεβάζω το κρασί μονορούφι, θα περάσω ένα χέρι με ηρεμία όλα μου τα ρούχα, θα ξεχωρίσω για τους φτωχούς όλα όσα δεν έχω φορέσει τον τελευταίο χρόνο και θα τακτοποιήσω τα υπόλοιπα σε μια συνδυαστική βασική γκαρνταρόμπα, έτσι που το ντύσιμο να γίνει μια ήρεμη απόλαυση και όχι ένα υστερικό παζλ. Κι ακόμη θα κάνω είκοσι λεπτά εξάσκηση στο ποδήλατο. Ένα ποδήλατο προφανώς χρησιμεύει για εξάσκηση και όχι για ντουλάπα.

9:45 μ.μ. Τώρα που το σκέφτομαι, δεν υπάρχει πρόβλημα να φορώ συνέχεια το μπλε μαρέν μεταξωτό φόρεμα, όπως φοράει τα ράσα του ο Δαλάι Λάμα. Μόνο να μπορούσα να το βρω. Προφανώς, ο Δαλάι Λάμα έχει πολλά

ράσα ή στεγνοκαθαριστήριο αμέσου δράσεως, και δεν παρατάει τα ράσα του κάτω κάτω στο βάθος μιας ντουλάπας τίγκα στα ρούχα που αγόρασε –αλλά δε φοράει– από το Topshop, το Oasis, το ASOS, το Zara κτλ.

9:46 μ.μ. Ή πάνω στο ποδήλατο γυμναστικής.

9:50 μ.μ. Μόλις πήγα να ρίξω μια ματιά στα παιδιά. Η Μέιμπελ κοιμάται ως συνήθως με τα μαλλιά στα μούτρα, έτσι που να μη βρίσκεις το μπροστά και το πίσω του κεφαλιού της, και κρατάει τη Σαλούφα. Η Σαλούφα είναι η κούκλα της. Εγώ κι ο Μπίλλυ νομίζουμε ότι έχει μπερδέψει τα ονόματα της Σαμπρίνας της Μικρής Μάγισσας και της Παταπούφας, αλλά η Μέιμπελ το βρίσκει τέλειο.

Φίλησα το ζεστό μαγουλάκι του Μπίλλυ που είχε φωλιάσει ανάμεσα στον Σούπερ Μάριο, τον Χόρσιο το σάιμπερ-άλογο, και τα Παφλς Ένα και Δύο. Η Μέιμπελ ανασήκωσε λίγο το κεφάλι της, είπε: «Τι ωραίο καιρό που έχουμε!», και βυθίστηκε πάλι στον ύπνο.

Τα κοιτάζω, αγγίζω τα τρυφερά μαγουλάκια τους, ακούω το ελαφρύ ροχαλητό τους – και μετά, η μοιραία σκέψη «Αν δεν...» εισβάλλει απροειδοποίητα στο μυαλό μου. «Αν δεν...» Σκοτάδι, αναμνήσεις, θλίψη που γιγαντώνεται και με καταπίνει σαν τσουνάμι.

10:00 μ.μ. Έτρεξα κάτω στην κουζίνα. Ακόμη χειρότερα: όλα σιωπηλά, ελεεινά, άδεια. «Αν δεν...» Ως εδώ. Δεν το αντέχω αυτό. Βάλε την τσαγιέρα. Μην περνάς στη σκοτεινή πλευρά.

10:01 μ.μ. Κουδούνι! Δόξα τω Θεώ! Μα ποιος είναι τέτοια ώρα μες στη νύχτα;